

स्नेह एव शाश्वतः।
सर्वम स्नेहमयम्।

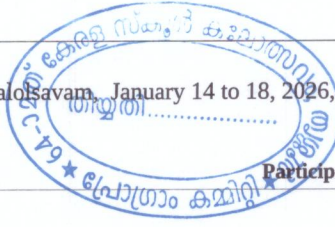
इति
एकदा कश्चन ग्रामे यशोधरा नाम्ना एका स्त्री
तस्याः पतिना सह वसति स्म। तस्याः पत्न्योः
नाम गोपालः इति आसीत्। सः कृषिं कृत्वा
स्वकुटुम्बं परिपालयति स्म। रामुः^{इति} नाम्ना पुत्रः
साकं तौ ससन्तोषं अवसताम्।

एकस्मिन् दिने अतिवृष्टिः
सञ्जातम्। अतिवृष्ट्या जलोपलवनेन च
गोपालस्य केदारं नाशमभवत्। "अगच्छ, अहं
कथं मम कुटुम्बं परिपालयिष्यामि? मद्यं कृषिं
कर्तुं भूमिः नास्ति।" सः दुःखेन अचिन्तयत्।
दिनानि गतानि। दुःसितः श्रान्तः च गोपालः
मृत्युं प्राप। गोपालस्य वियोगस्य पुरतः
यशोधरा दुःसिता अभवत्। "अगच्छ, मम
कुटुम्बस्य एकैकः साहाय्यः गतः। अहं रामुं
कथं चालयिष्यामि" इति सा मनप्रयासेन
चिन्तयति स्म। यद्यपि सा एवं अचिन्तयत्
तथापि सा मनोर्थं ~~स~~ संप्राप्य पुत्रं

परिपालयितुं अनिश्चयत। सा अर्तुः कर्म राव
स्वीकृता। अपश्युः तः सा गोपालस्य केदारे
कृषिं आरब्धवती। एवं सा रामव पुस्तकानि
तथा वस्त्राणि च दृष्ट्वा परिपालयति स्म।
मातुः कञ्चिप्रयत्नं स्नेहं च दृष्ट्वा रामुः
रावं निश्चितवान्। "मम माता मे परिपालयितुम्
अत्यधिकं प्रयत्नं करोति। अतः अहं पठित्वा
उन्नतविजयं संप्राप्य मम मातरं परिपालयिष्यामि"
इति।

वर्षाः गताः। रामोः पठनं समाप्तम्।
सः वैद्यपट्टवीं प्राप्नोत्। ततः सः भूमिं क्रीत्वा
राकं उत्तमगृहं निर्मितवान्। सः राकं यानमपि
क्रीतति स्म। राकस्मिन्, द्विः, वैद्यवेषं धरित्वा
तस्य जन्मगृहं गत्वा मातरं मिलितवान्। "माता,
आगच्छतु" सः मातरं आह्वयत्। पुत्रस्य आह्वानं
श्रुत्वा यक्षोद्यश आगच्छत्। वैद्यवेषधारी रामुं
दृष्ट्वा तस्याः नेत्रात् अश्रूणि अपतन्। आनन्दाश्रूणि
पुत्रः। मह्यं मम नेत्रान् विश्वसितुं न शक्नोमि।
त्वं वैद्यपट्टवीं अवाप्नोत्। एवं कथित्वा सा
मातरं पुत्राय स्नेहचुम्बनं अदात्। "माता तव

പ്രയत्നേന ഔവ അഹം ഇദം ഉജ്ജ്വലപത്വി പ്രാപ്തവാനി ।
തവ സ്നേഹഃ വൃദ്ധിമുദ്രയം ॥ ചേവ മമ വിജയസ്വ
കാശ്വമ । അതഃ അഹം ത്വാം പ്രതി അതിവകൃതജഃ
ഔവ । ഔവ കഠിന്യം ഷഃ മാതരം അലിഷ്ഠാനമകരേവ
അജ്ഞരം ഷഃ മാതരം വാനസാഹായ്യേന തസ്യ വൃതനമുഹം
അനയത । ഷഃ സസ്നേഹം സസ്നേഹം ച മാത്രാ സാകം
അവസര ।

സ്നേഹം അവതി ലോകസ്വ അന്യതമം ഗുണമ ।
സ്നേഹം വിനാ ജീവനം കഠിനം ॥ സാധ്യം ॥

സമാപ്തം